

гледаше. И не се питаше вече на какво приличатъ червенитѣ цвѣтове на нара. Всичко, което бѣше вънъ отъ него, не го виждаше. Ставаше често, наливаше си ракия и пиеше.

Малко по малко той се оживи, развесели се. Лицето му се проясни, свѣтна, но очитѣ му си оставаха насълзени. Едно време той обичаше да ходи на черква, знаеше черковния редъ, черковнитѣ пѣсни. И сега, като стоеше задъ тезгяха или ходѣше изъ кръчмата, той пѣше:

— Ангелъ вопияше благодатней... Чистая дѣво, радуйся... И паки реку радуйся... Твой синъ воскресе, тридневенъ отъ гроба...

Мислѣше си нѣщо, но безъ редъ, безъ връзка. Спомняше си за Радушa, за Яна, за живия си синъ. Но най-често каточе виждаше предъ себе си баба Въла, виждаше измжченото ѝ приbledнѣло лице на светица, на мжченица. Тотаъ той издигаше гласа си и пѣше:

— Чистая дѣво, радуйся!... И паки реку радуйся! Твой синъ воскресе, тридневенъ отъ гроба...

Неговото пиянство минаваше презъ едни и сжщи степени. Следъ веселието, у него настжпи нѣкакво вцепеняване, нѣкаква забрава. Лицето му доби блажено и щастливо изражение, очитѣ му, все тѣй влажни и насълзени, не виждаха никого, не познаваха никого. И пакъ си пѣше, но само той си мислѣше, че пѣе — мѣн-